

Oss burfåglar emellan

Jag mötte dig innanför dörren på den där festen som jag blivit medtvingad till. En gammal barndomsvän som inte försvunnit än hade utsett mig till hennes förkläde för kvällen. Hon var kär och galen i din bästa kompis och behövde ett tredje hjul att följa med som mentalt stöd, (jag tror att det var så hon uttryckte det). Iallafall, jag tog ett steg över tröskeln och ramlade in i dina rödsprängda falluckor. Du log brett och såg sådär packad bortom repair ut.

- Videooootjejjen!

That's right, det var jag och det var så du mindes mig. Två dagar tidigare hade du klivit in i videobutiken där jag jobbade extra och lånat Nico Mastoracis "Island Of Death" trots att jag generöst informerat dig om att "Night of the Living Dead" faktiskt är sååå mycket bättre. Du hade bara småskrattat och luktat kaffe i din luvtröja med Star Wars tryck. Verkat lite sådär halvnördig och på-helgerna-läser-jag-bara-böcker-aktig. Kanske var det därför som jag blev så chockad över att plötsligt stå mittemot dig igen? Speciellt med tanke på att det visade sig vara din fest.

Jag hann knappt säga hej och ta ett räddande steg åt sidan innan du snubblade över några av de hundra par skor som lämnats i en pjuckorgie inne i kapprummet. Du kraschlandade i bicakleta-ställning på minst fem obamhäftiga stillettklackar men det kände du inte utan fattade bara ett hårt grepp om min utsträckta hand och hävde dig åter upp på fötter. Garvade ursäktande och koncentrerade dig i några sekunder på att få ihop den uppknäppta västen någorlunda rätt.

- Vaaajörduuuuhäär?

Min mun gjorde sig redo och skulle precis svara din då den blev avbruten av den uppkavlade skjortärmen som lades runt midjan och ledde mig sicksack in i lägenheten som nu mest liknade en trött finlandsfärja fylld av rödmosiga, dansande homo sapiens. Som slutdestination på din vingliga rundtur stod vardagsrummet och du satte dig hårt ner i den bruna skinnsoffan, viftade vilt med armarna och tecknade med händerna åt mitt håll att jag skulle göra dig sällskap. Jag lydde dem och föll ner lite närmre än planerat.

Hemma hos dig rådde det självservering. Ovanpå soffbordet stod flaskor med genomskinligt innehåll och trängdes om utrymmet på den blöta bänkskivan. Runt om trängdes gästerna likt uttorkade ökendjur. Inte förrens den bleka, halvdeckade killen i hörnet plötsligt fick för sig att vråla ett högljutt: vemääädeeee? kom du ihåg att presentera mig för dem.

- Videooootjejjen! Svarade du och höjde ett glas i luften och det klirrade i rummet sådär som det gör när skålar utbringas.

That's right, jag var videotjejen och det var allt du visste om mig.

Dina ögon mötte mina och de var så underligt bottenlösa.

- Levi. Du ställde ifrån dig ölburken som var fylld av bucklor och tog min hand med fem svarta naglar i din. That's right, du var Levi som läste film och tv-produktion på samma folkhögskola som jag. Du var Star Wars-killen som jag fucking älskade i smyg.

Jag tänkte att din lägenhet nog måste ha genomgått en totalförändring ikväll, den liknade ju inte dig. Iallafall inte den bild som jag skapat mig.

Det mesta av innehållet i bokhyllorna hade hamnat på golvet och låg nu och kippade sig skrynkliga i oplanerade etanolpölar, men du gjorde inte en ansats till att försöka rädda dem.

Kanske hade jag bara velat så gärna att du skulle vara olik de andra. Olik de andra och läst böcker på

helgerna och inte behövt berusa hjärtat för att känna..och jo, jag hade nog bara hoppats att du skulle vara lite mer olik mig.

KRASCH! Någon råkade välla en vas som slogs i tusen bitar över ekparketten och rummet påminnde alltmer om någon som jag.

Ett av ökendjuren räckte frågande fram ett glas och jag lät händerna ta emot trots att jag visste med mig alla anledningar till varför jag inte borde. Trots att jag visste att det som började med en drink alltid blev flera för mycket.

Snart brände ändå innehållet välbekant sin väg ner i halsen.

Inom kort kom den halvdeckade killen i hörnet på en rolig lek som såklart alla ville vara med på. Vinsten var ju trots allt gratis öl och allt som behövdes nu var en kortlek: viscchtharruennkorttleekl, Lävi?

Jo, visst hade du en kortlek och jag vann varje vända för jag var den enda som fortfarande lyckades behålla korten i handen. Och utanför fönstret i dörren till din balkong blev natten mörkare. Jag hade trott att den nådde en gräns och sedan bara ljusnade, ungefär som en solbränna. Ur min stilla anmärkan föddes en livlig diskussion där någon högt konstaterade för sig själv att; det måste vara för att stjärnorna saknas inatt eller typ nått sånt. Och med de orden gick inte längre religionsdebatten, (som ju är alla efterfesters oskrivna regel) att undvika. Men jag brydde mig inte om att delta för jag satt jämte dig lite närmre än planerat och kände din lukt. Kaffe, precis som förra gången.

Egentligen var du inte sådär speciellt snygg. Du hade lite för långa ben och mörka ringar under de djupa brunnögonen och det svarta okammade håret som nu låg klistrat över pannan. Dina kinder liknade en femårings som varit ute och lekt lite för länge i snön. Om du hade varit en fågel, tänkte jag där vi satt i skinnssoffan med ökendjuren flockade omkring oss, hade du varit en korp. Intelligent och mytomspunnen.

Jag kunde höra dig andas genom musiken som obemärkt bytt genre och nu mest bestod utav lugna, på gränsen till melankoliska spår. Jag tänkte på hur lång tid varje nytt andetag tog dig, tre sekunder för varje ny inandning. Du var visst en sån som andades långsamt.

Efter en stund började folk lämna festen i större klungor än de kom. Man skulle kunna jämföra samlingarna med jättelika amöbor, de bara växte med de nya kontakter som knutits under till exempel religionsdebatten. Formationerna ändrades med färdmålen och jag visste att jag borde hitta mig en grupp och följa med ut ur din lägenhet men jag ville inte riktigt.

Så jag satt kvar hos dig och försökte få mina andetag att stämma överens med dina. Du mådde lite bättre nu och jag undrade om jag skulle våga låta fingrarna känna i ditt korphår.

- Ibland skulle jag bara vilja bränna upp alla jävla böcker!

Du pekade bort mot golvet där de låg döende i dryckesspillet och mina ögon följde ditt finger men huvudet förstod inte riktigt vad du menade. Du skulle ju vara smart och bra på saker och inte misslyckad som jag.

- Det känns som att dom sitter däruppe och skrattar åt mig, för hur många jag än läser vet jag inte vart jag ska ta vägen. Jag har ingen aning om vart jag ska ta vägen...

Du slöt ögonen och lutade huvudet bakåt.

Nu struntade fingrarna i om de vågade eller inte, de var bara tvugna att få röra sig i din nacke. Och medans de gjorde det berättade du för mig om Farsan som tyckte att du skulle bli en sån där med kostym och portfölj och riktigt jobb. Om Farsan som bodde i Stockholm och bara hörde av sig för att skicka böcker om människor som lyckats eller för att fråga om du kommit någonstans än.

Länge satt vi så och jag lyssnade tills rösten tystnade och ögonen öppnades och andetagen gjorde sig

påminna igen. Du skrattade till, som för att skaka om i tystnaden som din beaktelse lämnat oss i. Så lät du sakta en hand färdas längs med min kind innan du stannade upp i rörelsen och.., försiktigt trycktes dina varma läppar mot mina.

Jag vaknade upp jämte din mörka korpsiluett i sovrummet. Det var fortfarande natt utanför fönstren och inga stjärnor.

Huvudet dunkade illavarslande på kudden och jag kände igen situationen lite för väl, det var ju såhär det inte skulle gå, FAN! Det var ju såhär jag brukade förstöra allting, det var ju såhär jag alltid förstörde!

Försiktigt lyfte jag undan ditt tunga täcke och satte mig upp på sängkanten med de bara fotsulorna i golvet. Lutade två spetsiga armbågar mot de alldeles för bleka låren och lade ansiktet att vila några sekunder i händerna. Genom mina röda lockar kunde jag se kläderna slarvigt utspridda över parketten. Där låg jeansen och linnet och bh:n. Trosorna. Jag tänkte att om jag hade varit en fågel, så hade jag varit Fenix. Jag brände alltid upp mig själv.

Snart skulle du vakna och vilja ha mig härifrån, jag visste för jag hade hade hört orden förr; vi var ju bara för kvällen, fatta det!

Men i några timmar hade jag iallafall glömt vad som gjorde ont när vi stängde din sovrumsdörr om oss. Din säng hade snurrat som ett parishjul och din mun hade smakat rödvin och din nacke hade luktat kaffe och jag förstod nu varför. Du gick på koffein för att ta dig igenom Farsans alla böcker och krav och önskningar. Jag ville inte väcka dig nu när du väl somnat.

Relativt ljudlöst lyckades jag kränga på mig mina kläder och öppnade dörren ut i hallen. Möttes av väggklockans visare, 05.37. Jag undrade när du lättat skulle vakna och inse att jag var borta. Att du inte behövde bry dig.

Utanför porten till din trappuppgång drog jag ett djupt andetag och blundade, släppte ut den fuktiga luften. Satte mig ner på trottoaren och kände efter med tungan i gommen om du lämnat någon smak kvar.

Nej, jag kunde inte känna dig längre. Det var som om vi aldrig hänt. Det syntes inte vart dina fingertoppar befunnit sig i mitt hår, eller vad de hade ritat upp för mönster när de smärtsamt tillgivet rört sig över min hud bara några timmar tidigare. Vi var så jävla över.

När jag åter öppnade ögonen hade trädens konturer blivit suddiga, nästan lite vattniga, som från under ytan och..SHIT. Man skulle ju inte gråta när det var kallt ute. Det hade man ju blivit strikt tillsagd redan som dagisbarn när någon råkat putta en lite för hårt ner i snön. Tårarna kunde ju frysa till is och fastna där, i ögonfransarna.

Jag försökte att räkna ut hur länge jag skulle behöva sitta kvar på den gråbleka asfalten och lipa utanför porten till din trappuppgång för att hela jag skulle frysa till is. Det kanske skulle vara skönt att vara ett isblock, liksom likgiltigt och glasklart och genomskinligt utan hemligheter.

Men jag hade aldrig varit Guds bästa verk, och inte heller något vidare på matte, så jag gav snart upp mina kalkyleringar och bäddade åter in pupillerna i rosa under ögonlocken.

- Hur mår du? Det var inte frågan som överrumplade mig, utan rösten. Jag kände igen den.

Förvånad av orden som inte tillhörde mig slog jag upp ögonen och fann dig i portöppningen, lutad mot de röda tegelstenarna i väggen. Brunnögonen ovan de mörka ringarna och under det svarta, morgonskrynkliga håret granskande min säkert ganska patetiska gestalt. Och huvuddunk dunk dunk.

- Som en sönderslagen Gibson.

Med den högra jackärmen försökte jag diskret torka bort lite av det fuktiga.

- Jag har aldrig förstått tjusningen i att förstöra något så värdefullt..., du drog på sista ordet och i luften kunde jag nästan ta på de punkter som höll din mening vid liv, ..videotjejen?

- Ja.

- Vad heter du?

- Embla.

Du nickade eftertänksamt och drog upp ett ihopknycklat paket cigaretter ur jackfickan, stoppade en i munnen och kupade händerna om tändaren. Sedan kom du runt dörren och erbjöd mig din sista, satte dig ner jämte mig och lät mig tända ciggen på din glöd.

Jag iakttog tobaksröken som dansade ur din mun och förbittrade den friska morgonluften, sedan lät jag min göra egna piruetter.

Du var annorlunda och oförklarlig och jag hade fortfarande inte uppfattat varför du var här. Varför var du här?

- Embla, jag vaknade och du var borta.

Jag smakade på meningen, den kändes ovan och jag tänkte att det var tur att jag satt ner för annars hade jag nog behövt stödhjul.

- De flesta hade nog bara somnat om.

Du log snett och skrattade hest ut en hel danstillställning, sedan begravde du återstonden av fimpen under ett jordberg som du formade med händerna i rabatten brevid oss.

- Jag antar att jag inte är helt normal.

Under tystnad betraktade vi solen som började göra sig synlig bakom husens tunga betongkroppar och i luften kunde man förnimma lukten av kaffe.

Jag visste inte om jag skulle våga hoppas, men i bröstkorgen kände jag kolibrislag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Desert dust med Poeter.se id #23594 innehar upphovsrätten